

„Het moet een groot geluk zijn, door juffrouw Hermans genezen te worden, desnoods zonder medicijnen.” Noordzij's gerenommeerde spotlachje, waarbij hij den zinnelijken mond wat scheef trok, gleed over 't behaarde gelaat, terwijl de glans-bruine oogjes onder de ruige brauwen in duidelijke geboeidheid Pauline's blik bleven zoeken. Vergeefs. Zij lachte maar éven op, verlegen. 't Insinueerende der vleiende woorden ontging haar blijkbaar. Natuurlijk, dacht Huib — maar hij vloekte toch, binnensmonds: „Och, verdomde kerel.”

Liesje had aanstonds voor de onverwachte bezoeker groote belangstelling getoond. Snel schoof zij een stoel voor haar aan en kwam naast haar zitten, stralend en ontroerd van verrast genoeg. „Wat heerlijk, dat u 'is meegekomen bent! Kwam u vader tegen?” Ook Leo, na het hooren van Pauline's naam, glimlachte hoogst welwillend, een beetje verlegen tevens. Hij kuchte herhaalde malen, nam de bezoeker eens van terzijde op, streelde zich de welvende kuif — trachtte intusschen, zoo spoedig dat ging, met bedaard vertoon van vergevensgezindheid voor de storing, zijn litterair gesprek met den bekenden criticus weêr op te vatten. „Dus dat vindt u toch ook, meneer Noordzij — ik constateer het met genoeg — dat een kunstwerk in de eerste plaats naar zijn innerlijke gdachte, zijn geestelijke inhoud dient beoordeeld te worden, en niet naar zijn vormbekoringen....”

„Gewis, gewis,” knikte Noordzij, zich wat onwillig wendend tot wie hem had aangesproken — hij bleef intusschen naar Pauline loeren; duidelijk was, dat een gesprekje met haar hem wel zoo lief zou geweest zijn — „dat is te zeggen.... al zulke begrippen hebben hun evolutie. Wij meenden, 'n twintig jaar geleden — o, in de beste trouw, nie-waar Hoogland? — dat gevoel en hartstocht eigenlijk alles waren, in de kunst, een gepassioneerde persoonlijke visie het eenige noodige. Maar daar zijn we — onder invloed van Bolland, zeer zeker, maar trouwens van de heele moderne filosofische beweging, wat van teruggekomen.... De.... ja.... het louter geestelijke, de wijsgeerige en moreele gedachte.... heeft zijn plaats teruggewonnen”. Hij sprak met eenigszins fleemende zachtaardigheid, als schaamde hij zich een weinig, zijn grondige wijsheid hier zoo uit te stallen; de kleine stukjes wang boven het grijs-grijze puntbaardje — waaraan hij van tijd tot tijd plukte — kregen een roodigen tint.

De jonge dominee onderwyl keek naar zijn aanstaanden schoonvader en zijn welwillende glimlach had iets verheugd triomfeerends thans: „Hoort u het, vader?”

„Ja zeker.” In Hooglands wat norschen toon klonk nu scherpere spot door — licht schrikkende keek Lies naar haars vaders gezicht; Pauline opmerkzaam volgde dien blik — „ik hoor wel wat meneer